

DẤU MAI SAU

Đỗ Văn Trọn

Đêm qua
gió buốt sương tê dại
Tôi ước sầu mong một nụ cười
Ai ơi
gửi gió về góp nhặt
Đề hồn đau nỗi
vấn vương
Đêm sâu
mơ tưởng hồn nhung nhớ
Thăm mong sao
bóng hình hài
Bên kia
định mệnh buồn
nhắc nhớ
Dáng em hờn
khóc ngắt ban sơ
Cái nũng nịu
đáng yêu sao nói hết
Biết em buồn
anh chẳng dám ngu ngơ
Vội vuốt tóc
hôn lên vàng trán rộng
Anh bắt đầu
làm kẻ hoang sơ
Nghiêng nét chữ
kẽ màu trên lá
Trang giấy hồng
thăm đượm
gió chiều xanh

Quyện yêu thương
phủ kín
ngón tay nồng
Đêm định mệnh
buồn vui không, hờ?
Em ngần ngừ
nói chuyện
mai sau
Cái gật đầu
bẽn lẽn
mắt se duyên
Đếm từng bước
dáng đi
buồn thấp thỏm
Nghĩ đến người
hạt ước
muốn tuôn xa
Ai có hỏi
tôi đâu yên ắng
Câu trả lời
lắm lúc thơ ngây
Dấu mai sau
hoang vắng
một đời
Đôi mắt nhìn
khúc sông
vừa dấy sóng
Khách qua đò
bị rịn

gió chiều trôi
Lặng lẽ buồn
tẻ nhạt
gió hoàng hôn
Tìm trong đó
nét hồn nhiên
đôi môi
Mến ngày đầu
áp úng câu ca
Để em cười
rạng rỡ
một niềm tin
Cho em “hở”
niềm mong ước đó
Hẹn hò đến
như sương đêm
vừa lắng đọng
Rớt xuống đây
thoáng nụ cười riêng
Đêm ký ức
lăn tròn
trong dầu hỏa
Chữ vụng về
anh nói tiếng xa xôi
Những chắc rằng
ngày mai
bỗng khác
Gió cũng vừa
réo gọi
khúc hân hoan
Tôi cúi mặt
nét buồn

chạy biến
Kẻ tín đồ
rao bán vong linh
Chúa cứu rồi
mua dùm tôi
tâm đắc
Để người đời
nhận diện
với nhân gian
Ai đi qua
xin đừng nhớ
Kẻ ngoại hồn
hiện hữu
chính là tôi.